

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **J. S.**, zast. JUDr. Josefem Čejkou, advokátem se sídlem nám. 3. května 1606, Otrokovice, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2015, č. j. MPSV–UM/9240/15/9S-ZLK, sp. zn. SZ/1271/2013/4S–ZLK, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. 7. 2016, X,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2015, č. j. MPSV–UM/9240/15/9S-ZLK, sp. zn. SZ/1271/2013/4S–ZLK, a současně bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[2] Předmětem sporu je otázka, zda stěžovateli měl být přiznán příspěvek na mobilitu či nikoliv, a to v mezích zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a o změně souvisejících zákonů, ve znění předpisů účinných do 31. 12. 2013 (dále jen „zákon o poskytování dávek OZP“).

[3] K velmi obsáhlé žalobě ze dne 7. 1. 2016 se žalovaný vyjádřil. S ohledem na nedostatky, které mu byly vytknuty rozsudkem krajského soudu ze dne 5. 1. 2015, č. j. 22 A 65/2014 – 118, potvrzené rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2015, č. j. 9 Ads 35/2015 – 44, požádal posudkovou komisi o nové posouzení zdravotního stavu stěžovatele. Posudková komise zpracovala v novém řízení celkem tři posudky dne 18. 6. 2015, 17. 7. 2015 a 13. 10. 2015, přičemž vždy dospěla k závěru, že nejde o osobu, která není ve smyslu § 6 odst. 1 zákona o poskytování dávek OZP schopna zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace. Závěry posudkové komise se nelišily od závěrů, které v předchozím řízení posudková komise učinila dne 8. 1. 2014 a 12. 2. 2014. V komisích při odvolacím řízení mimo dvě předsedkyně posudkové komise postupně hodnotili zdravotní stav stěžovatele 4 neurologové a 1 ortoped, aniž by měli odlišný názor na jeho zdravotní stav.

[4] Žalovaný ve všech případech, kdy posudková komise hodnotila zdravotní stav stěžovatele, jí poskytl veškeré námitky a připomínky stěžovatele k jeho zdravotnímu stavu a posudková komise tyto připomínky hodnotila.

[5] Posudková komise se jednotlivě nevyjadřovala ke každé větě, kterou stěžovatel subjektivně popisoval svůj zdravotní stav, jeho zdravotní stav nijak nezlehčovala a při posuzování vycházela z posudkových kritérií stanovených právním předpisem a hodnotila dopad funkčních poruch vyplývajících ze zdravotních postižení stěžovatele na schopnost zvládání základní životní potřeby v oblasti mobility či orientace.

[6] Žalovaný dodržel procesní postup stanovený pro řízení o příspěvku X, řádně přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, s právními předpisy. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, nepřihlížel dle § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

[7] Shledal, že posudková komise naplnila požadavek krajského soudu i Nejvyššího správního soudu ve výše zmíněných rozsudcích a podrobně se vyjádřila ke zvládání/nezvládání stěžovatelovy aktivity v rámci základní životní potřeby mobilita a orientace. Dospěl k závěru, že posudky posudkové komise byly vypracovány komisí v řádném složení. Ta provedla hodnocení základních životních potřeb na základě zdravotní a podkladové dokumentace včetně zdravotní dokumentace praktického lékaře (MUDr. K.), sociálního šetření úřadu a přihlédla k informacím uvedeným v odvolání.

[8] S ohledem na uvedené žalovaný trval na svém rozhodnutí, které řádně odůvodnil. Zdravotní stav stěžovatele nenaplňuje kritéria pro přiznání příspěvku X a tento příspěvek nemůže být stěžovateli přiznán na základě jeho subjektivního hodnocení svých schopností.

[9] Stěžovatel na vyjádření žalovaného reagoval přípisem ze dne 8. 3. 2016, ve kterém vyjádřil svůj nesouhlas ke všem argumentům žalovaného.

[10] Krajský soud žalobu zamítl. Odůvodněnost stěžovatelova nároku posuzoval s přihlédnutím k uplatněným žalobním bodům. X. Lze připustit, že zdravotní indispozice stěžovatele ho do jisté míry omezuje v pohybových aktivitách, nicméně hodnocený zdravotní stav neodpovídá kritériím § 3 písm. c) zákona č. 108/2006 Sb. o sociálních službách, ve znění zákona č. 329/2011 Sb. (dále jen „zákon o sociálních službách“).

Zdravotní postižení jsou z medicínského hlediska dlouhodobá, funkční poruchy vyplývající ze zjištěného a popsaného zdravotního stavu nicméně nedosahují stupně těžkých nebo úplných poruch, které by mu bránily zvládat základní životní potřeby v těchto dvou oblastech v přiměřeném standardu. Krajskému soudu se jevily posudky posudkové komise jako přesvědčivé, objektivní a vyčerpávající.

[11] Dále zkonstatoval, že stěžovatel popisuje své subjektivní potíže, tyto však, nejsou-li objektivizovány z hlediska medicínského, nemohou být zhodnoceny, neboť objektivní nález nekoreluje u posuzovaného s klinickými projevy, resp. se subjektivně udávanými potížemi. Kromě subjektivního vnímání vlastních potíží stěžovatel žádné jiné uchopitelné námitky neuvedl.

[12] Krajský soud má za to, že žalovaný dostatečně reflektoval na řadu stěžovatelových podání včetně odvolacích námitek.

[13] Dospěl k závěru, že žalovaný se v průběhu odvolacího řízení správně v souladu s § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, obrátil na posudkovou komisi Ministerstva práce a sociálních věcí ČR, která postupovala v souladu s § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách a současně řádně a přezkoumatelně odůvodnila závěr, že v případě stěžovatele nejde o osobu, která není ve smyslu § 6 odst. 1 zákona o poskytování dávek OZP schopna zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace uvedené v § 9 odst. 1 písm. a), b) zákona o sociálních službách. Zdravotní stav nebyl hodnocen jako dlouhodobě nepříznivý ve smyslu § 3 písm. c) zákona o sociálních službách ve vztahu k základním životním potřebám v oblasti mobility a orientace.

[14] K námitce stěžovatele ohledně složení posudkové komise soud uvedl, že o jejím složení rozhoduje výlučně předseda příslušné posudkové komise. Otázka podjatosti stěžovatele vůči posudkové komisi byla již pravomocně vyřešena v rámci správního řízení.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[15] Proti rozsudku krajského soudu brojí stěžovatel obsáhlou kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b), c), d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[16] Stěžovatel nejdříve vytýkal krajskému soudu, že se nevypořádal s jeho argumenty, které uvedl v žalobě. Množství stejných argumentů z žaloby uplatňuje stěžovatel jak ve vztahu k posudkové komisi, tak ve vztahu k žalovanému a způsobu jejich rozhodování.

[17] Krajský soud se dle jeho názoru nevypořádal s následujícími žalobními tvrzeními: namítané nedostatky postupu ÚP v Otrokovicích, nesprávné provedení sociálního šetření tímto orgánem. Žalovaný a posudková komise se nevyjádřili k jeho tvrzením, návrhům na provedení dokazování uvedených v odvolání dne 4. 11. 2013, jeho dalších přípisech adresovaných těmto orgánům a v rámci jednotlivých vyjádření k posudkům posudkové komise. Žalovaný postupoval nečekaně; nebyla stěžovateli dána možnost vyjádřit se k věci před vydáním rozhodnutí; nepřeposlal námitky ze dne 29. 10. 2015 posudkové komisi a samostatně o nich rozhodl; nemohl si vyžádat u stejné komise doplňující posudek, ale

revizní posudek; v napadeném rozhodnutí neuvedl ve smyslu judikatury Ústavního soudu, kterému jinému konkrétnímu základnímu právu nebo veřejnému zájmu dal přednost před jeho základními právy, obdobné namítá u posudkové komise. Další část nevypořádaných argumentů se týkala složení posudkové komise, způsobu jejího rozhodování, náležitostí posudku a podjatost členů posudkové komise. Žalovaný ani posudková komise nezjišťovali, při jakých aktivitách má stěžovatel bolesti, jaké aktivity může vykonávat v přijatelném standardu, které aktivity nemůže vykonávat vzhledem ke svému zdravotnímu stavu, neučinili dotaz jeho odborným lékařům. Oba orgány opisovaly závěry z lékařských zpráv a nevyjádřily své názory k takovým podkladům. Posudková komise se nevyjádřila ke zvládání jednotlivých aktivit ve smyslu vyhlášky č. 505/2006 Sb. Došlo k porušení práva na dokazování. Stěžovatelem uvádění doktoři mu odmítli na jeho žádost cokoliv písemně sdělit, aniž by je k tomu vyzval správní orgán. Názor posudkové komise je rozporný s posudkem o invaliditě ze dne 9. 10. 2012. Žalovaný a posudková komise měli posoudit jemu doporučené režimy od doktorů jako nařízený režim ve smyslu § 1 odst. 4 vyhlášky č. 505/2006 Sb.; pokud činí stěžovatel něco s námahou nebo bolestí, tak toto mělo odůvodnit závěr, že není schopen zvládnout základní životní potřebu mobility (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2015, č. j. 4 Ads 263/2014 – 60). Dle stěžovatele pod pojem mobilita dle vyhlášky č. 505/2006 Sb. spadají i jiné aktivity výslovně tam neuvedené, přičemž zdůraznil, že v dané věci byl opomenut účel zákona o poskytování dávek OZP. Namítal mimo jiné porušení svých práv zajištěných čl. 8 a 14 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

[18] Krajský soud se nevypořádal s jeho návrhy na provedení dokazování, které uvedl v žalobě a následně v přípisu ze dne 16. 2. 2016, jakož že tyto důkazy neprovedl ani z moci úřední. Neprovedení těchto důkazů považuje za porušení svého práva na zajištění rovnosti zbraní v soudním řízení.

[19] Krajský soud neuvedl, v jakém konkrétním znění aplikoval zákon o poskytování dávek OZP a nesprávný je jeho závěr, že jej aplikoval v platném znění.

[20] Za extrémní považuje názor krajského soudu, že mu nepřísluší příspěvek X, což považuje za rozporné s § 1 zákona o poskytování dávek OZP.

[21] Úvaha krajského soudu, dle které nemá-li stěžovatel těžkou poruchu funkce celé páteře, nelze mu přiznat příspěvek na mobilitu, je extrémní a v rozporu se zákonem o poskytování dávek OZP a vyhláškou č. 505/2006 Sb., ve znění do 31. 12. 2013. Obdobně v rozporu s uvedenými právními předpisy je názor, že se posuzují toliko běžné pohybové aktivity.

[22] Závěr krajského soudu o zdravotním stavu a charakteru jednotlivých poruch stěžovatele je v rozporu s posudkem o invaliditě ze dne 9. 10. 2012 a v rozporu s § 3 písm. c) zákona o sociálních službách a § 9 odst. 3 zákona o poskytování dávek OZP.

[23] Neztotožňuje se s tvrzením krajského soudu, že posudky posudkové komise jsou objektivní, přesvědčivé a vyčerpávající. Nesprávným je též názor, že nepředložil žádný hmatatelný důkaz o jeho bolestech, když krajskému soudu poskytl dostatečné množství důkazů na podporu objektivizace jeho bolestí.

[24] Žalovaný dostatečně nereflektoval na jeho podání ve správním řízení a krajský soud proto ohledně postupu žalovaného dospěl k nesprávnému závěru. Posudková komise a žalovaný nepostupovali správně, když vycházeli ze sociálního šetření, nálezů odborných lékařů, nerespektovali posudek o invaliditě ze dne 9. 10. 2012 a měli mimo jiné provést jeho důkazy.

[25] Za nesprávný shledává názor krajského soudu, že o základním složení posudkové komise rozhoduje pouze její předseda. Stejné závěry vztahuje k tvrzení, že otázka jeho podjatosti vůči posudkové komisi byla pravomocně vyřešena; je přesvědčen, že námitku podjatosti uplatnil až v rámci své pozice jako žalobce, nikoliv v průběhu správního řízení.

[26] Krajský soud se obdobně jako posudková komise nevyjádřil k tomu, zdali v lékařských zprávách má stěžovatel nějaké opatření k nekonání určitých aktivit, pouze se zaměřili na to, že nemá nařízený léčebný režim.

[27] Za vadu napadeného rozsudku považuje to, že krajský soud neuvedl všechny jeho argumenty z žaloby a doplnění žaloby v textu napadeného rozsudku, jakož i to, že mechanicky opisoval závěry posudkové komise a žalovaného, ale nikterak blíže tyto skutečnosti nehodnotil.

[28] Krajský soud neuvedl konkrétní znění právních předpisů, dle nichž rozhodoval; necitoval znění § 1 odst. 4 vyhlášky č. 505/2006 Sb. a nevyjádřil se v žalobě k opakovaně uváděnému rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Ads 263/2014. Na str. 15 krajský soud uvádí odborné názory na zvládání základní životní potřeby mobilita, ale už neuvádí, kdo je autorem těchto názorů. Ze zákona soudu nepřísluší hodnocení zdravotního stavu.

[29] V další části kasační stížnosti stěžovatel sumarizuje své hlavní námitky proti posudkům posudkové komise, kdy tyto posudky považuje za nepřesvědčivé, když se v nich nevyjádřila ke konkrétním potížím, bolestem, potřebě pomoci, které uvedl u sociálního šetření, v jednotlivých přípisech adresovaných posudkové komisi a žalovanému. Nepřihlédla k prohlášení jeho syna ze dne 12. 6. 2015, kde byly taktéž jeho potíže popsány, jakož neuvedla, co považuje za přijatelný standard u jednotlivé aktivity v rámci mobility.

[30] Posudky jsou nepřezkoumatelné z důvodu neuvedení odbornosti jejího předsedy. Nesdílí názor komise, že by neměl nařízený režim od svých lékařů a neměl objektivní bolesti, když tyto názory jsou v rozporu se zákonem.

[31] Žalovaný měl povinnost přeposlat stěžovatelovy námitky ze dne 29. 10. 2015 posudkové komisi, a tudíž bylo nesprávné, když se s nimi vypořádal, ačkoliv k tomu neměl odborné lékařské vzdělání. V daném případě měl být vyžádán revizní posudek, nikoliv doplňující posudek stejné posudkové komise žalovaného.

[32] Posudková komise a žalovaný nezkoumali zvládání jednotlivých aktivit v rámci zvládání základní životní potřeby v oblasti mobility.

[33] Žalovaný nepřihlédl k účelu § 1 zákona o poskytování dávek OZP, neaplikoval přímo mezinárodní úmluvu, a to konkrétně Úmluvu o právech osob se zdravotním

postižením. Došlo též k porušení jeho práva na ochranu soukromého a rodinného života dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a současně dle čl. 14 uvedené úmluvy se cítí být diskriminovaný v rámci svého práva na ochranu soukromého a rodinného života. Posouzení jeho zdravotního stavu bylo svévolné, nebylo komisionální. Správní orgány v jeho věci nerespektovaly judikaturu citovanou v kasační stížnosti a tím pádem porušily zákon.

[34] Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu, rozhodnutí žalovaného a správního orgánu I. stupně. Žádá, aby mu byl přiznán nárok na náhradu nákladů řízení, a aby bylo rozhodnuto o přikázání věci jiným správním orgánům I. a II. stupně, včetně posudkové komise. Závěrem navrhuje, aby Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku konstatoval, že krajský soud, žalovaný a prvoinstanční správní orgán porušili jeho práva dle čl. 3, 7, 10, 30, 31, 36, 38 Listiny základních práv a svobod a dle čl. 3, 6, 8, 14 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

[35] Žalovaný se v soudem poskytnuté lhůtě ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[36] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Soud žádným způsobem nezlehčuje zdravotní stav stěžovatele, který uváděl v průběhu správního řízení, v řízení před krajským soudem a v současném řízení, dospěl však k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[37] Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, ke které jsou správní soudy povinny přihlížet i bez námitky, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřené o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[38] Veškerá výše uvedené kritéria napadený rozsudek splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí opřené o dostatek relevantních důvodů. Je z něj zcela zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Napadený rozsudek považuje soud za dostatečně a přesvědčivě odůvodněný.

[39] K námitce stran nevypořádaných všech argumentů stěžovatele, soud uvádí, že povinnost soudu řádně odůvodnit své rozhodnutí není nutno dle Ústavního soudu pojímat tak široce, že by bylo třeba vždy vyslovit podrobnou odpověď na každý argument účastníka řízení (srov. nález ze dne 5. 1. 2005, sp. zn. IV. ÚS 201/04, publikovaný jako N 3/36 SbNU 19; nález ze dne 30. 5. 2006, sp. zn. I. ÚS 116/05, publikovaný jako N 108/41 SbNU 349; či nález ze dne 22. 9. 2009, sp. zn. III. ÚS 961/09, publikovaný jako N 207/54 SbNU 565). K tomu dále srov. obdobně nález Ústavního soudu ze dne 21. 1.

2014, sp. zn. IV. ÚS 2468/11: *„Zbývá dodat, že zmíněným pojmem adekvátně se z pohledu mezí nezávislého soudního rozhodování (čl. 82 odst. 1 Ústavy) rozumí požadavek přiměřeně dostatečné míry odůvodnění, tj. "rozsah této povinnosti se může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle okolností každého případu" s tím, že závazek odůvodnit rozhodnutí "nemůže být chápán tak, že vyžaduje podrobnou odpověď na každý argument" [srov. např. usnesení ze dne 25. října 1999 sp. zn. IV. ÚS 360/99 (U 68/16 SbNU 363) nebo nález ze dne 22. září 2009 sp. zn. III. ÚS 961/09 (N 207/54 SbNU 565); srov. též rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. dubna 1994 ve věci stížnosti č. 16034/90 Van de Hurk proti Nizozemí, § 61, a ze dne 9. prosince 1994 ve věci stížnosti č. 18390/91 Ruiz Torija proti Španělsku, § 29].“*

[40] Dále s odkazem na judikaturu Ústavního soudu musí Nejvyšší správní soud poznamenat, že *„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ (viz bod 68. nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, publikovaného jako N 26/52 SbNU 247). Soud považuje žalobní argumenty v napadeném rozsudku krajského soudu za vypořádané. Ačkoliv krajský soud neodpovídá na všechny jednotlivé dílčí argumenty cca 100 stránkové žaloby, tak řádně a objektivně odůvodňuje své rozhodnutí ve vazbě na zjištěný skutkový stav věci. Jeho posouzení vychází z právních předpisů rozhodných pro posuzovanou věc.

[41] Tvrzení o nevypořádaném argumentu stěžovatele, že mu žalovaný nedal možnost vyjádřit se k věci před vydáním meritorního rozhodnutí, a že vůči němu postupoval nečekaně, nemá oporu v napadeném rozsudku. Ze soudem uvedeného shrnutí skutkového stavu, jakož i ze správního spisu, je nepochybné, že žalovaný dal stěžovateli možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutím k věci (přípis ze dne 16. 10. 2015), kdy tohoto práva využil a poskytl své vyjádření toliko k doplňujícímu posudku ze dne 23. 10. 2015, ačkoliv se mohl vyjádřit ke všem podkladům pro rozhodnutí. Na podkladě uvedeného nelze souhlasit s názorem stěžovatele, že žalovaný postupoval nečekaně. Ze skutkového shrnutí věci nepochybně vyplývá, že se krajský soud zabýval argumenty stěžovatele a neshledal závažná pochybení mající vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného.

[42] K namítanému nevypořádání se s důkazními návrhy stěžovatele soud v obecné rovině uvádí, že judikatura jak zdejšího, tak Ústavního soudu, připouští, že opomenutí důkazu, jakkoli jde o vadu řízení před soudem, nemusí vždy znamenat porušení základních práv účastníků řízení, případně nepřezkoumatelnost rozhodnutí tak, jak ji pojímá Nejvyšší správní soud (k tomu srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 2. 2007, sp. zn. II. ÚS 744/06; usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 6. 2007, sp. zn. I. ÚS 452/07, ve kterých dovodil jisté implicitní odůvodnění toho, proč nebyl důkaz proveden, ačkoli to nebylo ve zkoumaných rozhodnutích výslovně uvedeno; dále pak rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2008, č. j. 8 Afs 17/2007 – 100).

[43] Z obsahu odůvodnění krajského soudu je zcela zřejmé, proč nebyly navrhované důkazy provedeny. Soud se ztotožnil s dostatečnou objektivizací zdravotního stavu stěžovatele na základě posudků posudkové komise, která pracovala s velkým množstvím lékařských zpráv a výsledky sociálního šetření. Tento závěr platí ve vztahu k navrhovaným důkazům v podobě dotazů k lékařům MUDr. V., MUDr. M., MUDr. S.

X, MUDr. K., MUDr. F. V této souvislosti soud uvádí, že dotazy těmto lékařům by byly zcela nadbytečné, když posudková komise měla jednoznačně k dispozici jejich lékařské zprávy o zdravotním stavu stěžovatele. K navrhovanému prohlášení stěžovatele a jeho syna, krajský soud uvedl, že subjektivní potíže, nejsou-li objektivizovány z hlediska medicínského, nemohou být zhodnoceny. Nejedná se o jednoznačný hmatatelný důkaz, který by vyvrátil závěry lékařských zpráv, které nebyly dle posudkové komise ve vzájemném rozporu. Pokud jde o návrh důkazu posudkem o invaliditě ze dne 9. 10. 2012, tak tento posuzoval invaliditu, která se poměřuje z jiných hledisek, než je tomu v případě příspěvku X. Z tohoto posudku neplynou žádné závěry z hlediska zvládání základní životní potřeby v oblasti mobility a orientace. Pro každou jednotlivou dávku dle příslušných předpisů se vypracovává samostatný posudek, a proto není možné použít v řízení o příspěvku X posudek z jiných řízení, které se týkaly stěžovatele.

[44] Implicitně byl též vypořádán návrh na provedení důkazů, a to konkrétními odbornými lékařskými knihami a souvisejícími dotazy na autory těchto knih. Tím, že byl u stěžovatele dostatečně objektivizován jeho zdravotní stav na základě lékařských zpráv, tak již nebylo třeba provádět dokazování prostřednictvím těchto důkazních prostředků, které by nemohly být dostatečně navázány na osobu stěžovatele, resp. by neřešily jeho zdravotní stav v současnosti a ke dni podání žádosti o příspěvek X.

[45] Soud však musí přisvědčit námitce, že se krajský soud žádným způsobem nevypořádal s neprovedením znaleckého posudku ze dne 19. 1. 2016, který byl stěžovateli vydán v jiném řízení, a to v řízení ve věci průkazu osoby se zdravotním postižením.

[46] Uvedeným posudkem chtěl stěžovatel prokázat, že jeho zdravotní stav je dlouhodobě nepříznivý. Nejvyšší správní soud žádným způsobem nezlehčuje bolesti stěžovatele, nicméně, neprovedení tohoto důkazu nepovažuje za vadu mající vliv na zákonnost napadeného rozsudku. K tomuto důkaznímu prostředku by totiž ani nebylo možné přihlédnout, protože byl vyhotoven pro účely jiného řízení a zejména se týkal jiného časového období. Krajský soud přezkoumával napadené rozhodnutí žalovaného v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s., tj. vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Stěžovatelem navrhovaný posudek řeší jeho zdravotní stav k datu 5. 2. 2013, naproti tomu posudky posudkové komise vydané v řízení o příspěvku X řeší jeho stav k datu 1. 10. 2012, takže i z důvodu časové nejednotnosti obou posudků nebylo možné k novému posudku vydanému v řízení ve věci průkazu osoby se zdravotním postižení přihlédnout. Ze soudního spisu plyne, že stěžovatel navíc doložil z jím zmiňovaného posudku ze dne 19. 1. 2016 toliko dvě strany.

[47] Stěžovatel odkazoval mj. na rozsudek Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 4 Ads 263/2014, ten však na projednávanou věc nedopadá. Z jeho obsahu plyne, že bolest stěžovatele by nejen musela být velmi intenzivní, ale její příčina musí být objektivně ověřena, aby vůbec byly dány pochybnosti o tom, že je schopen aktivitu zvládat v přijatelném standardu. V projednávané věci chybí objektivizace stěžovatelem pociťované intenzivní bolesti. Subjektivní tvrzení o ní nemůže samo o sobě vést k závěru, že stěžovatel není schopen zvládat základní životní potřebu v oblasti mobility v přijatelném standardu.

[48] Ze str. 12 – 13 rozsudku je zcela nepochybné, že krajský soud vycházel při posuzování věci ze zákona o poskytování dávek OZP ve znění účinném do 31. 12. 2013. Uvedené lze dovodit také ze závěru napadeného rozsudku. Krajský soud se ztotožnil

s odůvodněním posudkové komise, která dospěla k závěru, že u stěžovatele se nejedná o osobu, která není ve smyslu § 6 odst. 1 zákona o poskytování dávek OZP, ve znění účinném do 31. 12. 2013, schopna zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani zjevná písařská chyba spočívající ve formulaci „zákon v platném znění“, uvedená na str. 14 napadeného rozsudku.

[49] Soud konstatuje, že neshledává závěr krajského soudu, že stěžovateli nepřísluší příspěvek X za rozporný s § 1 zákona o poskytování dávek OZP. Tento závěr měl krajský soud řádně podložen. Pouze subjektivní přesvědčení stěžovatele, že nárok na příspěvek X má, nemůže být důvodem vyhovění jeho návrhu.

[50] Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit námitce spočívající v úvaze, že pokud stěžovatel nemá těžkou poruchu funkce celé páteře, tak je to důvod pro nepřiznání příspěvku na mobilitu.

[51] Dle § 1 odst. 4 vyhlášky č. 505/2006 Sb., v rozhodném znění, *[z]a neschopnost zvládání základní životní potřeby se považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Za neschopnost zvládání základní životní potřeby se považuje rovněž stav, kdy režim nařízený odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotnické služby neumožňuje provádění základní životní potřeby v přijatelném standardu.*

[52] Ze shora citovaného nepochybně vyplývá, že pokud by byla u stěžovatele porucha úplná či těžká, při které by i přes využití pomůcek nebyl schopen zvládat životní potřebu v přijatelném standardu, byl by přijat závěr, že není schopen zvládat základní životní potřebu v oblasti mobility. Takový závěr by pak odůvodňoval i jeho nárok na přiznání příspěvku X. Tak tomu však v projednávané věci nebylo.

[53] Posudková komise řádně přihlížela k citované vyhlášce, když zjišťovala, zda u stěžovatele nejsou poruchy úplné či těžké, které by odůvodňovaly závěr o jeho nároku na příspěvek X. Soud navíc dodává, že krajský soud toto ustanovení vyhlášky citoval na str. 15 svého rozsudku. Z přílohy č. 1 k vyhlášce č. 505/2006 Sb. plyne, že se posuzují zcela běžné aktivity, a proto není správný argument stěžovatele, že by se mělo přihlížet i k aktivitám mimořádným. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Ads 263/2014, na který stěžovatel odkazuje. Tento se vůbec nezmiňuje o mimořádných aktivitách, ale hovoří pouze o aktivitách, které stěžovatel může zvládat občas. Z kontextu celého rozsudku plyne, že se uvedeným aktivitami myslí aktivity ve smyslu přílohy vyhlášky č. 505/2006 Sb. Soud také připomíná, že uvedený rozsudek na projednávanou věc nedopadá, protože předmětem posouzení bylo řízení ve věci průkazu osoby se zdravotním postižením, a i když se týkal stěžovatele, a v tomto řízení se taktéž posuzovala otázka mobility žadatele, skutková situace byla odlišná, než je tomu v posuzovaném případě. Situace řešená čtvrtým senátem odpovídá situaci z předcházejícího řízení v této věci (viz bod 3). V tomto řízení dospěly správní soudy k závěru, že se správní orgány dostatečně nezabývaly a nevypořádaly s námitkami stěžovatele ohledně tvrzené neschopnosti zvládat aktivity v rámci základní životní potřeby

v oblasti mobility, a proto také bylo v obou případech stěžovateli správními soudy vyhověno. Řízení však bylo následně v souladu se závazným právním názorem soudu správním orgánem doplněno o nové posudky.

[54] Nejvyšší správní soud považuje posudky posudkové komise za přesvědčivé, úplné a vyčerpávající. Ze správního spisu i soudního spisu plyne, že stěžovatel nepředložil žádný relevantní důkaz, který by vyvracel objektivní závěry posudkové komise. Tvrzení stěžovatele a jeho syna o existenci bolestí a neschopnosti provádět některé aktivity nemůže postačovat k vyvrácení objektivizovaného zdravotního stavu, jež je podpořen celou řadou lékařských zpráv, které nejsou ve vzájemném rozporu. Na jednání posudkové komise dne 18. 6. 2015 byl stěžovatel řádně pozván, omluvil se z jednání, jakož souhlasil, aby jeho zdravotní stav byl posouzen v jeho nepřítomnosti v souladu s tím, co již v řízení před správními orgány a soudy uvedl. Z omluvy stěžovatele dále plyne, že pokud by posudková komise trvala na jeho osobní účasti, tak by bylo zasaženo do jeho práva na ochranu soukromí, důstojnosti, zdraví, aniž by byly splněny zákonné předpoklady k takovému omezení dle zákona a Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

[55] Ačkoliv v dřívějších fázích řízení o příspěvku X stěžovatel opakovaně namítal, že mu nebylo umožněno účastnit se jednání posudkové komise, tak v posuzovaném případě své možnosti účastnit se jednání posudkové komise, kde by bylo provedeno jeho vyšetření, a to i s ohledem na jeho tvrzené neschopnosti aktivit v rámci zvládání základní životní potřeby v oblasti mobility, nevyužil. Posudkoví lékaři tak za uvedené situace správně vycházeli z přiložené lékařské dokumentace, z níž žádným způsobem neplynulo, že by nezvládal potřeby v oblasti mobility v přijatelném standardu. Uvedené závěry nebyly v rozporu s výsledky sociálního šetření, které bylo provedeno v souladu se zákonem. Nad rámec lze jen doplnit, že žádal-li stěžovatel o příspěvek ze státního rozpočtu, a tento souvisí s posouzením jeho zdravotního stavu, měl by se ve svém vlastním zájmu podrobit vyšetření posuzujícími lékaři. Osobní účast stěžovatele by bezesporu přispěla k ověření jeho tvrzení a k další objektivizaci jeho zdravotního stavu.

[56] Soud přisvědčuje závěrům krajského soudu, že žalovaný dostatečně reflektoval na řadu podání stěžovatele a jeho odvolání. Uvedené nepochybně vyplývá ze správního spisu, jakož i z napadeného rozhodnutí žalovaného. V této souvislosti soud opětovně připomíná, že nemusí být nutně vypořádán oponentně každý dílčí argument stěžovatele.

[57] Posudková komise řádně vycházela při posuzování zdravotního stavu z § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách. Žalovaný taktéž uvedl, proč nemohlo být přihlédnuto k navrhovaným důkazním prostředkům stěžovatele. Z posudků posudkové komise vyplývá, že řadu listin a vyjádření, které stěžovatel dokládal, měla k dispozici a pracovala s nimi, jakož na základě nich zvažovala, zda je nutné změnit posudkový závěr. Soud považuje za nepřípadný obecný odkaz na judikaturu správních soudů, uvedenou na str. 31 kasační stížnosti, týkající se dokazování. Tato není aplikovatelná na daný případ, protože se nezabývá z důkazního hlediska hodnocením subjektivních tvrzení stěžovatele a navazujícími návrhy na provedení dokazování na jejich podporu; uvedená judikatura dospěla k obecným závěrům, že posudky posudkové komise nejsou sice jediným možným důkazem, ale je s nimi nakládáno jako s důkazem stěžejním za předpokladu, že tyto posudky splňují požadavky přesvědčivosti, úplnosti a objektivity. Proti tomuto závěru nelze nic namítat. Ačkoliv stěžovatel zdůrazňuje, že mělo být přihlédnuto k jeho důkazním prostředkům, protože řízení o příspěvku X je jako každé jiné řízením správním,

dle soudu je rozhodující, že tento příspěvek je vázán na posouzení zdravotního stavu stěžovatele. Nezbytnými podklady pro takové posouzení jsou výsledky sociálního šetření, lékařské zprávy, příp. výsledek vlastního vyšetření posuzujícího lékaře, kdy tyto podklady v souhrnu vedou k dostatečné objektivizaci zdravotního stavu. S námitkami stěžovatele ohledně jeho zdravotního stavu posudková komise pracovala a řádně se s nimi vypořádala, tudíž postupovala v souladu se zákonem.

[58] Krajský soud se řádně vypořádal s námitkou ohledně složení posudkové komise. Z § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, plyne, že Ministerstvo práce a sociálních věcí zřizuje jako své orgány posudkové komise mimo jiné za účelem odvolacího řízení správního, pokud napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku okresní správy sociálního zabezpečení. Dle § 16b odst. 3 téhož zákona předseda posudkové komise rozhoduje o jejím konkrétním složení. Stěžovatel svým výkladem dvou výše uvedených ustanovení nesprávně slučuje tvorbu posudkové komise jako orgánu žalovaného a její složení, přičemž ze zákonné dikce nepochybně vyplývá, že je posudková komise jako orgán zřízen, ale o jejím složení v konkrétní věci následně rozhoduje její předseda. Ze zákona výslovně neplyne, že žalovaný rozhoduje o základním složení posudkové komise, jak se mylně domnívá stěžovatel.

[59] K otázce podjatosti soud konstatuje, že stěžovatel v rámci svého vyjádření ze dne 31. 7. 2015, konkrétně v bodu 44, uváděl, že posudek je nezákonný, protože předsedkyně posudkové komise, MUDr. I. R., byla podjatá a ve vztahu k ní má důvodné podezření, že má osobní zájem na této věci. Ze správního spisu plyne, že o této námitce podjatosti bylo rozhodnuto vedoucí OVPS Brno dne 2. 9. 2015, č. j. 2015/2613-BR (právní moc 1. 10. 2015), tak, že předsedkyně nebyla vyloučena z projednávání věci. Ačkoliv krajský soud chybně uvedl, že bylo rozhodnuto o podjatosti komise jako celku, nejedná se ve smyslu uvedeného o vadu, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí, protože obsah tvrzení krajského soudu de facto odpovídal správnímu spisu.

[60] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem, že stěžovateli nebyl nařízen režim odbornými lékaři neumožňující provádění základní životní potřeby v oblasti mobility v přijatelném standardu. Na několika místech v jednotlivých podáních založených ve správním spisu stěžovatel uvádí, že mu bylo lékaři doporučeno něco neprovádět, nekonat. Pouhé doporučení něco nekonat není možné chápat tak, že vždy bude považováno za nařízený režim ve smyslu § 1 odst. 4 vyhlášky č. 505/2006 Sb. Na tom nemůže změnit nic ani stěžovatelem sepsaný „Doporučený nařízený režim“, se kterým rámcově souhlasil jeho praktický lékař. To že jeho praktický lékař s uvedeným režimem souhlasil, ještě samo o sobě nevede k závěru, že se jedná o nařízený režim. Navíc v takto sepsaném režimu je použito slovní spojení „by neměl vykonávat následující aktivity“, které nenaznačuje, že by měl stěžovatel jakýkoliv režim lékařem nařízen. K tomu, že tato listina dostatečně neprokazuje existenci nařízeného režimu, se dostatečně vyjádřila posudková komise ve svém posudku ze dne 18. 6. 2015.

[61] K tvrzení stěžovatele, že se krajský soud ani posudková komise nevyjádřili k jeho opatření k nekonání určitých aktivit ve vazbě na možnou aplikaci rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Ads 263/2014, soud konstatuje, že se s uvedeným neztotožňuje. K opatřením k nekonání určitých aktivit se posudková komise dostatečně vypořádala

v rámci existence nařízeného režimu, kdy uvedla: „*Ze zdravotní dokumentace je zřejmé, že z odborně medicínského hlediska nebyl odbornými lékaři, poskytujícími specializované zdravotnické služby, nařízen posuzovanému režim, z důvodu kterého by měl posuzovaný znemožněno zvládání základních zdravotních potřeb v oblasti mobility či orientace – posuzovaný má dodržovat běžný režim vertebropatů, což znamená, že není vhodné X, je vhodné pravidelné cvičení, pravidelný pohyb, je vhodná běžná pohybová aktivita, kterou jsou jednotlivé aktivity v rámci základní životní potřeby mobilita... Ze zdravotního postižení posuzovaného nevyplývá nutnost dodržování zvláštního režimu, kdy by odbornými lékaři bylo zakázáno vstávání či usedání, stoj, zaujímání poloh, chůze krok za krokem /i po nerovném terénu/, chůze po schodech či používání dopravních prostředků včetně bariérových. Posuzovaný dlouhodobě zvládá X.*“ Z takto citovaného odůvodnění žádným způsobem nevyplývá, že opatření lékařů vylučují určité úkony nezbytně spojené s mobilitou.

[62] Jak již bylo uvedeno v úvodu tohoto rozhodnutí, není povinností krajského soudu uvádět v rámci svého rozsudku při rekapitulaci žaloby veškeré její argumenty, a to navíc s ohledem na to, že žaloba měla více jak 100 stran. Krajský soud ve svém úvodním shrnutí vylíčil podstatné argumenty žaloby a předmět sporu. V následném odůvodnění se rámcově vypořádal se všemi podstatnými argumenty stěžovatele.

[63] Krajský soud v odůvodnění citoval závěry posudkové komise ohledně zdravotního stavu stěžovatele, protože z hlediska soudního přezkumu platí, že zjištění zdravotního stavu a souvisejícího stupně závislosti posuzované osoby je věcí odborně medicínskou, k níž nemá soud potřebné odborné znalosti, a proto se vždy obrací k osobám, které jimi disponují, aby se k těmto otázkám vyjádřily (srov. analogicky rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2004, č. j. 5 Ads 34/2003 – 82). Posudek vypracovaný posudkovou komisí je v řízení před soudem stěžejním důkazem, na nějž je soud při nedostatku odborné erudice odkázán. Z těchto důvodů byl soud povinen vycházet z posudkového hodnocení týkající se zdravotního stavu stěžovatele a tento nemohl sám blíže hodnotit; správně proto přezkoumával přesvědčivost, úplnost, jednoznačnost a určitost posudků posudkové komise, při tom dospěl vzhledem k jeho obsahu a obsahu lékařských zpráv v něm uvedených, jakož i s ohledem na množství podkladů, které měla posudková komise k dispozici, k závěru, že posudek splňuje požadavky úplnosti a přesvědčivosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 Ads 57/2009 – 53).

[64] Nejvyšší správní soud po prostudování posudků dochází ke stejnému názoru jako krajský soud. Posudková komise se vzhledem ke všem podkladům a v souladu s § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách vypořádala s hodnocením zdravotního stavu stěžovatele a jeho schopnostmi zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility a orientace. Pokud se nemůže stěžovatel s těmito závěry ztotožnit z důvodu, že subjektivně není schopen činit určité aktivity, tak soud připomíná, že mu byla dána možnost účastnit se jednání posudkové komise, kde by mohl dostatečně předvést, které aktivity v rámci mobility byl schopen učinit a které nikoliv. Svého práva však nevyužil. Posudková komise proto správně vycházela z lékařských zpráv, dle kterých je nepochybné, že stěžovatel je objektivně schopen jednotlivé aktivity v rámci zvládání základní životní potřeby v oblasti mobility vykonávat, což komise dostatečně reflektovala ve svém posudkovém zhodnocení. Pouze ze subjektivního hodnocení stěžovatele o neschopnosti zvládat určité aktivity v rámci mobility nemůže posudková komise vycházet. Z žádného podkladu neplyne, že by stěžovatel vůbec nebyl schopen vykonávat určité aktivity ve smyslu § 2a vyhlášky č. 505/2006 Sb.

[65] Soud se neztotožňuje s námitkou stěžovatele, že krajský soud sám nehodnotil závěry žalovaného, naopak z rozsudku je zjevné, že hodnotil postup a závěry žalovaného, které byly uvedeny v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

[66] Nadto soud poukazuje, že ze stěžovatelem doloženého „Doporučeného nařízeného režimu“ neplyne, že vůbec nemůže činit aktivity v rámci mobility, ale sám uvedl, že byť s pomůckami může aktivity v rámci zvládání základní životní potřeby v oblasti mobility zvládat (srov. § 9 odst. 5 věta druhá zákona o sociálních službách). K jiným aktivitám než ty, které jsou pro oblast mobility uvedené v příloze č. 1 písm. a) vyhlášky č. 505/2006 Sb., nemůže být přihlíženo, jak se mylně domnívá stěžovatel, protože takový přístup by byl v rozporu se zněním uvedené vyhlášky.

[67] Soud přisvědčuje námitce, že krajský soud na str. 15 uvádí odborné názory ve vztahu k mobilitě, aniž by uvedl zdroj těchto názorů. Zdroj tohoto odborného posouzení je však dohledatelný, proto tento nedostatek nemá vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Soud pro informaci uvádí, že zdrojem citovaných odborných názorů týkající se základní životní potřeby v oblasti mobility je metodický pokyn vrchní ředitelky úseku lékařské posudkové služby č. 12/2011 *„Posuzování zdravotního stavu pro účely zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a o změně souvisejících zákonů“*, konkrétně čl. 7 odst. 4), 5), který je dostupný na <http://www.mpsv.cz/files/clanky/15343/2013_24783_Priloha2.pdf>.

[68] Soud nesdílí názor stěžovatele, dle něhož měl žalovaný povinnost vyjádření k posudku ze dne 29. 10. 2015 přeposlat posudkové komisi a že se nemohl vypořádat s tímto vyjádřením, protože k tomu neměl odborné lékařské vzdělání. V uvedeném vyjádření stěžovatel toliko uvedl, že nebylo posudkovou komisí vypořádáno jeho dřívější podání ze dne 31. 7. 2015, na jehož obsah odkazoval, a současně v uvedeném vyjádření vyčíslil náklady řízení. Nic nového oproti dřívějším podáním neuvedl, tudíž nebylo povinností žalovaného přeposílat toto vyjádření zpět komisi, aby se prodlužovalo dále odvolací řízení. Pokud by ve vyjádření uvedl stěžovatel něco nového, tak by měl žalovaný povinnost takové vyjádření poslat posudkové komisi. Tak tomu však v projednávané věci nebylo. Žalovaný v rámci mezí své pravomoci a působnosti posoudil obsah tohoto podání, které nevyžadovalo lékařské hodnocení.

[69] K opakovaným námitkám, že žalovaný a posudková komise nezkoumali zvládání jednotlivých aktivit v rámci mobility, soud opětovně uvádí, že posudková komise nemohla vycházet jen ze stěžovatelem subjektivně tvrzených neschopností zvládat aktivity v rámci základní životní potřeby mobility, pokud tato neschopnost nebyla dostatečně objektivizována závěry lékařských zpráv, přičemž vlastní vyšetření posuzujících lékařů nebylo učiněno, protože by stěžovatel případnou účast na jednání komise chápal jako porušení svých práv. S odkazem na takto uvedený skutkový stav věci a s ohledem na znění posudků posudkové komise soud dospěl k jednoznačnému závěru, že při posuzování zdravotního stavu stěžovatele a jeho schopnosti zvládat aktivity v rámci základních životních potřeb v oblasti mobility a orientace, nedošlo k žádnému pochybení. Tyto závěry byly řádně, úplně a přesvědčivě odůvodněné.

[70] Není ani možné ztotožnit se s tvrzením o nepřezkoumatelnosti posudku posudkové komise z důvodu neuvedení odbornosti jejího předsedy. Povinnost uvádět odbornost předsedy posudkové komise do obsahu posudku nevyplývá z žádného právního předpisu. Vydané posudky nebyly svévolné, vydala je v souladu se zákonem řádně složená komise, takže není možné v tomto směru shledat žádného pochybení.

[71] Soud přisvědčuje postupu žalovaného, který si správně vyžádal doplňující posudek, a to po předcházejícím zrušujícím rozsudku krajského soudu (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 7. 2015, č. j. 20 Ad 34/2015 – 26, rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 3. 2011, sp. zn. 38 Ad 46/2010 – 16). V tomto postupu není možné shledávat žádného pochybení. Stěžovatelem uváděný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2010, č. j. 4 Ads 152/2009 – 134, na projednávanou věc nedopadá, protože řešil problematiku důchodového řízení, kde je situace z hlediska posudků odlišná. Revizní posudek nebyl nutný, protože mezi jednotlivými posudky posudkové komise nebyly žádné rozpory. Pouhý nesouhlas účastníka řízení se závěry posudku není důvodem pro vypracování revizního znaleckého posudku.

[72] S odkazem na výše uvedené soud dospěl k závěru, že v daném případě nedošlo k žádnému porušení práv stěžovatele zaručených Listinou základních práv a svobod a Úmluvou o právech osob se zdravotním postižením. Žalovaný a posudková komise postupovali řádně, v souladu s příslušnými právními předpisy, přičemž zcela dostatečně a úplně odůvodnili své závěry a rozhodnutí, proč není možné v daném případě přiznat stěžovateli příspěvek X.

[73] Závěrem soud uvádí, že další obsáhlá judikatura, na kterou stěžovatel odkazoval v rámci své kasační stížnosti, byla pro posuzovaný případ nerozhodná, a to zejména vzhledem k tomu, že šlo převážně o jiné skutkové situace a jiná řízení.

[74] Dne 30. 1. 2017 soud obdržel od stěžovatelova syna (který není účastníkem řízení) žádost o přednostní projednání věci. Nad rámec rozhodujících důvodů soud toliko pro úplnost uvádí, že kasační stížnost projednal dle pořadí napadnutých věcí ve smyslu § 56 odst. 1 s. ř. s. K požadavku, aby se tento soud vyjádřil ve svém rozhodnutí k postupu správního orgánu ve smyslu části druhé, čl. IV odst. 3 zákona č. 313/2013 Sb. lze v obecné rovině uvést, že činnost soudu spočívá v přezkumu kasační stížností napadeného rozsudku krajského soudu a rozhodnutí správních orgánů, které mu předcházely; činnost Nejvyššího správního soudu nespočívá v určování budoucího postupu správních orgánů v konkrétní věci. Soud nečiní žádné akademické rozbory či právní porady v tomto směru, a proto nemohl v této části žádosti vyhovět.

IV. Závěr

[75] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci při tom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[76] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterých nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti

účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. února 2017

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu